GERARD HOGAN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. június 24.[1]

C-271/20. sz. ügy

Aurubis AG
kontra
Bundesrepublik Deutschland

(a Verwaltungsgericht Berlin [berlini közigazgatási bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Környezet – Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere – A kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztásának átmeneti rendszere – 2011/278/EU határozat – A 3. cikk d) pontja – A »tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész« fogalma – Flash-olvasztás – Autotermikus reakció – Kiosztás iránti kérelem elutasítása a kereskedési időszak végén”

I. Bevezetés

1. A Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem elsődlegesen a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek” a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a[z üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i] 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [(HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.)] 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat[2] 3. cikkének d) pontja értelmében vett fogalmának értelmezésére vonatkozik.

2. A „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” az ipari létesítmények azon kategóriáinak egyike, amelyek részére a 2003/87 irányelv értelmében ingyenesen oszthatók ki kibocsátási egységek. Ez az irányelv hozza létre az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek rendszerét az Európai Unión belül kereskedő vállalkozások számára.

3. A kérelmet az Aurubis AG (a továbbiakban: Aurubis) és az Umweltbundesamt, Deutsche Emissionshandelsstelle (szövetségi környezetvédelmi ügynökség, német kibocsátáskereskedelmi hatóság, a továbbiakban: DEHSt) által képviselt Bundesrepublik Deutschland (Németországi

[1] Eredeti nyelv: angol.
[2] HL 2011. L 130., 1. o.

Szövetségi Köztársaság) közötti, az Aurubis részére a primer réz előállítására irányuló tevékenységéhez ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek mennyiségére vonatkozó eljárás keretében terjesztették elő.

II. Jogi háttér

A. Uniós jog

1. A 2003/87 irányelv

4. A 2003/87 irányelvet többször módosították, többek között a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[3] és a 2003/87/EK irányelvnek a költséghatékony kibocsátáscsökkentés és az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba történő beruházások növelése érdekében történő módosításáról és az (EU) 2015/1814 határozat módosításáról szóló, 2018. március 14-i (EU) 2018/410 európai parlamenti és tanácsi irányelv[4]. Az alapügy tényállására figyelemmel álláspontom szerint az első kérdésre adandó válasz szempontjából a 2012-ben alkalmazandó változat az irányadó, tehát külön utalás hiányában ezt a változatot fogom használni.

5. A 2003/87 irányelv „Tárgy” címet viselő 1. cikke kimondja:

„Ez az irányelv az üvegházhatású gázok kibocsátásának költséghatékony és gazdaságilag eredményes csökkentésének ösztönzése érdekében létrehozza a[z Unióban] az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmének rendszerét […].

[…]”

6. A 2003/87 irányelv „Alkalmazási kör” címet viselő 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelvet az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra kell alkalmazni.”

7. Ezen irányelv „Fogalommeghatározás” címet viselő 3. cikke szerint:

„Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

[…]

b) »kibocsátás«: üvegházhatású gázoknak valamely létesítményben található forrásokból a légkörbe történő kiengedése […]

[…]

[3] HL 2009. L 140., 63. o.

[4] HL 2018. L 76., 3. o.

e) »létesítmény«: minden olyan helyhez kötött műszaki egység, amelyben egy vagy több, az I. számú mellékletben felsorolt tevékenység vagy bármely más, azzal közvetlenül együtt járó tevékenység folyik, illetőleg amely [helyesen: amely] műszakilag kapcsolódik az adott telephelyen folytatott tevékenységhez, és amely hatással lehet a kibocsátásokra és a légszennyezésre;

[…]

t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;

[…].”

8. A 2003/87 irányelvnek „A harmonizált ingyenes kiosztás [uniós] szintű átmeneti szabályai” címet viselő 10a. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A Bizottság 2010. december 31-ig közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek a (4), az (5), a (7) és a (12) bekezdésben említett kiosztására vonatkozóan, ideértve a (19) bekezdés harmonizált alkalmazásához szükséges bármely rendelkezést is.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

Az első albekezdésben előírt intézkedések lehetőség szerint [uniós] szintű előzetes referenciaértékeket határoznak meg annak biztosítására, hogy a kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO_2 elkülönítését és tárolását, amennyiben rendelkezésre állnak ilyen létesítmények, továbbá az intézkedések nem ösztönöznek a kibocsátás növelésére. Villamosenergia-termelés kapcsán ingyenesen nem osztható ki kibocsátási egység, a 10c. cikk hatálya alá tartozó esetek és a hulladékgázokból előállított villamos energia kivételével.

Az egyes ágazatokban és alágazatokban a referenciaértékeket elviekben a termékek – és nem a ráfordítások – alapján kell kiszámítani, az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésének és az energiahatékonysági megtakarításnak az érintett ágazat vagy alágazat termelési folyamata során való maximalizálása érdekében.

[…]”

2. A 2011/278 határozat

9. A 2011/278 határozat (1), (5), (12) és (18) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) Az irányelv 10a. cikke előírja, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozóan a Közösség egészében alkalmazandó, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseknek lehetőség szerint előzetes referenciaértékeket kell meghatározniuk annak biztosítására, hogy az ingyenes kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok (ÜHG) kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO_2 leválasztását és tárolását, amennyiben ehhez rendelkezésre állnak létesítmények, továbbá hogy az intézkedések ne ösztönözzenek a kibocsátás növelésére. A kiosztandó mennyiségeket a piac megfelelő működése érdekében a kereskedelmi időszak kezdete előtt rögzíteni kell.

[…]

(5) A Bizottság – a termelési eljárások összetettségére való tekintettel – úgy vélte, hogy valamely termék referenciaértéke akkor határozható meg, ha rendelkezésre állnak azok a termékmeghatározások és -besorolások, amelyek lehetővé teszik a termelési adatok hitelesítését és a termék-referenciaértéknek a kibocsátási egységek kiosztásának célját szolgáló, Unió-szerte egységes alkalmazását. Földrajzi alapon, a felhasznált technológiák, nyersanyagok vagy tüzelőanyagok alapján nem történt különbségtétel, annak érdekében, hogy az Unió gazdaságában ne torzuljanak a szén-dioxid-hatékonysági komparatív előnyök, és hogy fokozódjon a kibocsátási egységek átmeneti ingyenes kiosztásának harmonizációja.

[…]

(12) Ha nem lehetett termék-referenciaértéket levezetni, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult üvegházhatású gázok, a kibocsátási egységeket általános tartalék-referenciaértékek alapján kell kiosztani. Annak érdekében, hogy legalább az érintett termelési folyamatok egyes részei esetében maximalizálható legyen az ÜHG-kibocsátások csökkentése és az energiatakarékosság, három tartalék-referenciaértéket állítottak hierarchikus sorrendbe. A hő-referenciaérték azon hőfogyasztási folyamatoknál alkalmazandó, ahol mérhető hővezetőt használnak. A tüzelőanyag-referenciaértéket ott kell alkalmazni, ahol nem mérhető hőt használnak fel. A hő- és tüzelőanyag-referenciaértékek levezetése az átláthatóság és egyszerűség elve alapján történt, egy széles körben hozzáférhető, az ÜHG-hatékonyság szempontjából a második legjobbnak tekinthető tüzelőanyag referencia-hatékonyságának felhasználásával, energiahatékony műszaki megoldások figyelembevételével. A technológiai kibocsátások esetében a kibocsátási egységeket a múltbeli kibocsátások alapján kell kiosztani. […]

(18) A versenytorzulás elkerülése és annak biztosítása érdekében, hogy a szén-dioxid-piac rendben működjön, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az egyes létesítmények kiosztásának meghatározásakor kétszeres beszámításra vagy párhuzamos kiosztásra ne kerülhessen sor. E tekintetben a tagállamoknak különös figyelmet kell fordítaniuk az olyan esetekre, ahol a referenciaértékkel rendelkező terméket több létesítményben állítják elő,

ahol ugyanazon létesítményben több referenciaértékkel rendelkező terméket állítanak elő, vagy a létesítmények határait átlépő kereskedelmi forgalomban lévő köztes termékek esetében.”

10. E határozat „Hatály” címet viselő 2. cikke a következőképpen rendelkezett:

„E határozatot a [2003/87] irányelv III. fejezetében (helyhez kötött létesítmények) szereplő kibocsátási egységek ingyenes kiosztására kell alkalmazni a 2013-tól kezdődő kereskedési időszakokban […]”

11. A 2011/278 határozat 3. cikke a következőképpen rendelkezett:

„E határozat alkalmazásában:

b) »létesítményrész termék-referenciaértéke [helyesen: termék-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: olyan termék előállításához kapcsolódó ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amelyhez az I. mellékletben referenciaértéket határoztak meg;

c) »hő-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: hő-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely

   – a létesítmény határain belül termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából a létesítmény határain belül elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, mérhető hő termeléséhez, [helyesen: a létesítmény határain belül termékek előállítása, a villamos energia termelésére használt mechanikai energián kívül mechanikai energia termelése, nem villamosenergia-termelés célját szolgáló hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából fogyasztanak el,] illetve az uniós rendszerben részt vevő másik létesítménytől vagy egyéb entitástól való behozatalához, illetve mindkettőhöz,

   – az uniós rendszerben nem szereplő létesítmény vagy egyéb entitás számára történő kivitelhez kapcsolódik, kivéve a villamos energia termelési célú kivitelét;

d) »tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész [helyesen: tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész]«: a létesítményrész termék-referenciaértékével le nem írható olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely termékek előállítása vagy – a villamos energia előállítását kivéve – mechanikai energia termelése, hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások céljából elfogyasztott, de nem villamosenergia-ellátási célú, nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel, azon belül akár biztonsági fáklyázással történő termeléséhez kapcsolódik;

e) »mérhető hő«: azonosítható csővezetéken vagy vezetéken, hővezető közeg – például különösen gőz, forró levegő, víz, olaj, folyékony fémek és sók – használatával szállított nettó hőáram, amelynek mérésére hőmennyiségmérő van vagy lehet üzembe helyezve;

[…]

g) »nem mérhető hő«: a mérhető hőtől eltérő valamennyi hő;

h) »technológiai kibocsátások szerinti létesítményrész [helyesen: technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész]«: a szén-dioxid kivételével a [2003/87] irányelv I. mellékletében felsorolt üvegházhatású gázok kibocsátása, amely az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül történik, vagy olyan szén-dioxid-kibocsátás, amelyre az I. mellékletben felsorolt termék-referenciaérték rendszerhatárain kívül, mérhető vagy nem mérhető hő, valamint villamos energia előállítása céljából az alábbi tevékenységek eredményeképpen termelt tökéletlenül oxidálódott szén égetéséből eredő kibocsátás nyomán keletkező alábbi kibocsátások és tevékenységek eredményeképpen kerül sor, azzal a feltétellel, hogy levonásra kerül az a kibocsátás, amely az elégetett tökéletlenül oxidálódott szén technológiailag felhasználható energiatartalmával egyenértékű mennyiségű földgáz égetéséből adódott volna:

i. ércek, dúsítmányok és szekunder anyagok fémvegyületeinek kémiai vagy elektrolitikus redukciója;

ii. fémek és fémvegyületek szennyeződéseinek eltávolítása;

iii. karbonátok bomlása a füstgázas dörzsöléshez használt karbonátok kivételével;

iv. kémiai szintézis, amelyben széntartalmú anyag vesz részt a reakcióban, a hőtermelésen kívül más elsődleges célból;

v. széntartalmú adalékanyagok vagy nyersanyagok felhasználása a hőtermelésen kívüli más elsődleges célból;

vi. félfém-oxidok vagy nemfém-oxidok (például szilikon-oxidok és foszfátok) kémiai vagy elektrolitikus redukciója;

[…]”

12. A 2011/278 határozatnak „A létesítmény szintjén történő kiosztás” címet viselő 10. cikkének (8) bekezdése kimondta:

„Az egyes létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségének meghatározásakor a tagállamok biztosítják, hogy ne számítsák kétszer a kibocsátásokat, illetve a kiosztás értéke ne legyen negatív. […]”

13. A kibocsátási egységek harmonizált ingyenes kiosztására vonatkozó uniós szintű átmeneti szabályoknak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2018. december 19-i (EU) 2019/331 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet 2021. január 1-jétől kezdődően hatályon kívül helyezte a 2011/278 határozatot[5]. E felhatalmazáson alapuló rendelet 27. cikke szerint e határozatot azonban továbbra is alkalmazni kell a 2021. január 1. előtti időszakra vonatkozó kiosztásokra.

[5] HL 2019. L 59., 8. o., helyesbítés: HL 2019. L 180., 31. o.

B. A német jog

1. A Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz

14. A 2011. július 21-i Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz[6] (az üvegházhatású gázok kibocsátáskereskedelméről szóló törvény, a továbbiakban: TEHG) 9. §-a a következőképpen rendelkezik:

„(1) A létesítményüzemeltetők ingyenes kibocsátásiegység-kiosztásra jogosultak a [2003/87] irányelv mindenkor hatályos változatának 10a. cikk[ében], valamint a [2011/278] határozatban szereplő elvek szerint.

[…]”

15. A TEHG 1. mellékletének „Tevékenységek” című 2. része az 1. pontjában az e törvény hatálya alá tartozó kibocsátást megvalósító létesítmények között említi „[a] legalább 20 MW teljes bemenő hőteljesítményű, a következő pontok valamelyikének hatálya alá nem tartozó tüzelőegységeket”.

2. A Zuteilungsverordnung 2020

16. A 2011. szeptember 26-i Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020[7] (Zuteilungsverordnung 2020) (az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek 2013 és 2020 közötti kereskedési időszakban történő kiosztásáról szóló rendelet; a továbbiakban: ZuV 2020) a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” és a „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész” fogalmát a 2011/278 határozat 3. cikkének d) és h) pontjában foglalthoz hasonlóan határozta meg.

III. Az alapeljárás tényállása

17. Az Aurubis primer rezet előállító létesítményt üzemeltet Hamburgban (Németország). Mivel ez a tevékenység a 2003/87 irányelv I. mellékletének 6. pontjában szereplő tevékenységeknek a „[n]emvasfémek […] előállítása vagy feldolgozása […]” kategóriájába tartozik, „amennyiben […] 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek”, az Aurubis a kibocsátáskereskedelmi rendszerben való részvételi kötelezettség hatálya alá tartozik.

18. A létesítmény két létesítményrészből, az északi nyerskohóműből és a keleti nyerskohóműből (RWO) áll. Az alapeljárásbeli jogvita kizárólag az utóbbira vonatkozik. Az RWO létesítményrész olyan kohó, amelyben a rézkoncentrátum flash-olvasztásával primer rezet nyernek ki, az Outukumpu néven ismert eljárást[8] alkalmazva. Az Aurubis szerint azonban ezt az eljárást a saját kutatási és fejlesztési munkáiknak köszönhetően fejlesztették ki annak érdekében, hogy a flash-olvasztókemence széntüzelőanyagok felhasználása nélkül működhessen.[9]

6 BGB1. 2011., I. 1475. o.

7 BGB1. 2011., I. 1921. o.

8 Ez az eljárás egy (ma már használaton kívüli) kelet-finnországi rézbányáról kapta a nevét, amely az 1940-es évek végén először fejlesztette ki a kéntartalmú ércek ezen olvasztási eljárását.

9 Lásd az Aurubis írásbeli beadványának 8. pontját.

19. A felperes 2012. január 20-i kérelme alapján a DEHSt a 2014. február 17-i határozatával a 2013-tól 2020-ig terjedő időszakra összesen 2 596 999 ingyenes kibocsátási egységet osztott ki a felperes részére.

20. A felperes 2014. március 14-én panaszt nyújtott be. A panasz tárgyában 2018. április 3-án hozott határozatával a DEHSt a kiosztási határozatot részben – a kiosztásnak az 1 784 398 kibocsátási egységet meghaladó részében – hatályon kívül helyezte. Indokolásként a DEHSt kifejtette, hogy a rézkoncentrátum felhasználása a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész" keretében nem vehető figyelembe, hanem azt egy „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrészhez" kell hozzárendelni. A kiosztásra vonatkozó igény újraszámítását követően a DEHSt visszakövetelt 523 027 kibocsátási egységet.

21. A felperes a 2018. április 30-án indított keresetével a kérdést előterjesztő bíróság előtt vitatja a panasz tárgyában hozott határozatot.

22. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy az Aurubis azt állította a kérdést előterjesztő bíróság előtt, hogy a flash-olvasztóeljáráshoz használt rézkoncentrátum réz- és vas-szulfidokból (30–30% rézből, vasból és kénből) áll. Emellett a koncentrátum nyomokban szenet és más fémeket tartalmaz. A primer réz kinyerése érdekében e koncentrátumot először homokkal és más anyagokkal keverik össze, amelyek néha nagyon csekély mennyiségben szenet is tartalmaznak. Az így kinyert készítményt a levegőt oxigénnel keverő, flash-olvasztókemencében helyezik el. Az oxigén és a rézkoncentrátumban található kén közötti kémiai reakció következtében a kemence hőmérséklete meghaladja az 1 200 °C-t, ami viszont a rézkoncentrátum olvadásához vezet. A homok is felmelegszik, és a nyers vastömeg is cseppfolyóssá válik. Az eljárás során nem használnak fel semmilyen fosszilis tüzelőanyagot.

23. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem szerint az így kinyert anyagok kéneskő (amely a réz és a vasszulfit keveréke), vasszilikát (mint salakanyag) és kén-dioxid (SO_2). Ezt követően ezt a kéneskövet egy konverterbe helyezik, amelyben a maradék kén és vas szintén oxidálódik a levegő és oxigén keverék befúvása révén. Ez alkalommal is hő keletkezik. Az e szakaszból származó terméket, amelyet „nyersréznek" neveznek, egy anódkemencében helyezik el, amelyben a maradék kén az égetéssel kén-dioxiddá alakul át. Így keletkezik tehát a végtermék, a primer réz.

24. Úgy tűnik tehát, hogy ez az eljárás nem használ fosszilis tüzelőanyagokat. Ellentétben azon más rézgyártókkal, amelyek széntartalmú tüzelőanyagokat, például nehéz fűtőolajat vagy földgázt használnak, az Aurubis által kidolgozott és alkalmazott eljárás tehát javulást jelent a klímavédelem szempontjából. Mindazonáltal, bár ezen eljárás során általában SO_2 – és nem szén-dioxid (CO_2) – keletkezik, a szóban forgó kohó kis mennyiségben CO_2-t is kibocsát a légkörbe a rézkoncentrátumban lévő igen csekély mennyiségű szén miatt. A felhasznált rézkoncentrátum körülbelül 0,7 tömegszázalékban tartalmaz szént. Az RWO tehát a rézkoncentrátum tonnájára számított 0,026 tonna CO_2-t bocsát ki, azaz évente átlagosan 29 024 tonna CO_2-t.

25. Az Aurubis azt állítja, hogy a kibocsátási egységek ingyenes kiosztását a ZuV 2020 2. cikkének (27) bekezdésére és a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjára kellett volna alapítani, mivel azok szempontjából a flash-olvasztókemencében elégett kén képezi a „tüzelőanyagot". Valamely alapanyag tüzelőanyagnak való minősülése nem feltételezi, hogy ezen alapanyag felhasználásának elsődleges célja a hőtermelés lenne, vagy hogy az olyan szabványos üzemanyag, mint a szén, a kőolaj vagy a földgáz. A rézkoncentrátumban a réz összetevő a nyersanyag, a kén összetevő pedig a tüzelőanyag.

26. Az Aurubis emellett azzal érvel, hogy az alperes mindig a hierarchikus sorrendbe állított három tartalék-referenciaértékre hivatkozott. Az Aurubis szerint, mivel a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” kritériumai teljesülnek, a technológiai kibocsátások referenciaértéken alapuló kiosztást figyelmen kívül kell hagyni. Ezenkívül ahhoz, hogy a „technológiai kibocsátásokkal rendelkező létesítményrész” feltétele teljesüljön, az szükséges, hogy közvetlen és azonnali okozati összefüggés álljon fenn a CO_2-kibocsátás és az alkalmazott technológia között. Az Outokumpu eljárás esetében nem ez a helyzet.

27. Ezen okokból az Aurubis a 2018. április 3-i határozat megsemmisítését és további kibocsátási egységeknek a 2013 és 2020 közötti időszakra történő kiosztását kéri.

28. A Németországi Szövetségi Köztársaság szerint ahhoz, hogy a ZuV 2020 2. cikkének (27) bekezdése és a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja értelmében vett „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészről” lehessen beszélni, az szükséges, hogy az érintett anyag használatának elsődleges célja a hőtermelés legyen. Arra hivatkozik, hogy az RWO üzem esetében nem ez a helyzet, mivel a rézkoncentrátum nyersanyag, és használatának elsődleges célja a primer réz előállítása. Ezenkívül ezt a koncentrátumot nem teljesen égették el a szóban forgó folyamat során, ellentétben azzal, ami a tüzelőanyag-referenciaérték számítása során vélelmezhető. Ezenkívül a tüzelőanyag-referenciaérték értelmében vett tüzelőanyagok azok, amelyek más tüzelőanyagokkal, többek között földgázzal helyettesíthetők.

29. A kérdést előterjesztő bíróság először is megjegyzi, hogy ha úgy kellene tekinteni, hogy az RWO „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész”, ez azt jelentené, hogy a rézkoncentrátumot – vagy az abban található kénmaradékot – „tüzelőanyagnak” kell minősíteni.

30. E bíróság megjegyzi, hogy a Bíróság a 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518) 53. pontjában megállapította, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja az „égetés” fogalmát nem korlátozza azon oxidációs reakciókra, amelyek maguk is üvegházhatású gázokat hoznak lére. A Bíróság ezen értelmezése azonban nem szükségszerűen meghatározó a „tüzelőanyag” 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában szereplő fogalma terjedelmének értelmezése szempontjából.

31. Különösen azt kell meghatározni, hogy a tüzelőanyag-referenciaérték alapján történő kiosztás azt feltételezi-e, hogy az égés elsődleges célja a hőtermelés. Márpedig a jelen ügyben kritikus módon az alkalmazott rézkoncentrátum egyaránt szolgál nyersanyagként és tüzelőanyagként. Azt a kérdést sem szabályozza a Bíróság ítélkezési gyakorlata, hogy a 2011/278 határozat szerinti tüzelőanyag-referenciaérték értelmében vett tüzelőanyagok létezése megköveteli-e a felhasznált tüzelőanyagok felcserélhetőségét.

32. A kérdést előterjesztő bíróság végül megjegyzi, hogy a harmadik kereskedési időszak 2020. december 31-én ér véget. Kiemeli, hogy a német ítélkezési gyakorlat szerint az első és a második kereskedési időszak vége – a nemzeti jog kifejezett átmeneti rendelkezésének hiányában – a kereskedési időszak végét követő április 30-ig még nem teljesített kibocsátás iránti igények megszűnését eredményezte. A nemzeti jog a harmadik kereskedési időszakra vonatkozóan sem tartalmaz átmeneti rendelkezést. A német hatóságok azzal az indokkal tagadták meg az ilyen rendelkezés elfogadását, hogy a negyedik kereskedési időszakra (2021–2030) vonatkozó szabályokat az uniós szabályozás kimerítő jelleggel állapította meg, és a több időszakot érintő jogokért járó kompenzáció csak akkor lenne jogszerű, ha azt e szabályozás előírja.

33. A kérdést előterjesztő bíróság szerint a releváns uniós jogi aktusok egyike sem tartalmaz a több időszakot érintő jogok kompenzálására vonatkozó rendelkezést. Ezenkívül semmilyen különleges kvótatartalékot nem írtak elő a bírósági határozatok meghozatala előtt. A fentiek ellenére található azon érv mellett szóló utalás, amely szerint a harmadik időszakról a negyedik időszakra való áttérés nem szünteti meg a 2020. december 31-ig ki nem osztott kibocsátási egységek iránti igényeket, a 2015/1814 határozatban [10], amely előírja, hogy a 2020. december 31-ig ki nem osztott bizonyos kibocsátási egységeket a „piaci stabilizációs tartalékba” kell helyezni.

IV. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

34. Ilyen körülmények között a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2020. június 19-én érkezett 2020. június 11-i határozatával úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Teljesülnek-e a kibocsátási egységek tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész alapján történő ingyenes kiosztásának a 2011/278/EU bizottsági határozat 3. cikkének d) pontja szerinti feltételei, ha a 2003/87/EK irányelv I. melléklete szerinti, nemvasfémek előállítására szolgáló létesítményben egy primer réz előállítására szolgáló flash-olvasztókemencében kéntartalmú rézkoncentrátumot használnak fel, és a koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik, miáltal a rézkoncentrátumot nyersanyaghordozóként és hőtermelés céljára szolgáló éghető anyagként is használják?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

A harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek ingyenes többletkiosztására vonatkozó igények teljesíthetők-e a harmadik kereskedési időszak végét követően a negyedik kereskedési időszak egységeivel, ha a kiosztásra vonatkozó ilyen igény fennállását a bíróság csak a harmadik kereskedési időszak lejártát követően állapítja meg, vagy a harmadik kereskedési időszak végével a még nem teljesített, kiosztásra vonatkozó igények megszűnnek?”

35. Írásbeli észrevételeket nyújtott be az Aurubis, a (Németországi Szövetségi Köztársaság, valamint a Bizottság. Ezenfelül a 2021. május 19-i tárgyaláson előadták szóbeli észrevételeiket.

V. Elemzés

A. Az első kérdés

36. A kérdést előterjesztő bíróság feladata az előtte indított jogvitában annak megállapítása, hogy a primer réznek az „Outokumpu” eljárást alkalmazó flash-olvasztókemencében történő előállítását magában foglaló tevékenység megfelel-e a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező

[10] Az üvegházhatású gázok uniós kibocsátáskereskedelmi rendszeréhez piaci stabilizációs tartalék létrehozásáról és működtetéséről, valamint a 2003/87/EK irányelv módosításáról szóló, 2015. október 6-i (EU) 2015/1814 európai parlamenti és tanácsi határozat (HL 2015. L 264., 1. o.).

létesítményrész” kritériumainak. A kérdést előterjesztő bíróság által feltett első kérdés következésképpen a 2011/278 határozat 3. cikke d) pontjának értelmezésére vonatkozik, amely a 2013 és 2020 közötti kereskedési időszak tekintetében határozza meg e fogalmat.

37. Az alapügyben szóban forgó eljárás sajátosságai három különös nehézséget vetnek fel a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrésznek” a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában szereplő fogalmának értelmezése során. Először is az érintett anyag mind nyersanyag, mind tüzelőanyag. Ezenkívül alacsony széntartalmú nyersanyagról van szó, és azt autotermikus reakciónak vetik alá. Nincs tehát *külső* hőforrás, és nem kerül sor magas szén-dioxid-kibocsátású tüzelőanyagok felhasználására. Másrészt a felhasznált tüzelőanyag égetése csak részleges. Harmadszor, a hőtermelés nem feltétlenül a szóban forgó anyag felhasználásának elsődleges célja.

38. Mindazonáltal az általam az alábbiakban kifejtésre kerülő okokból nem gondolom, hogy e sajátosságok miatt ne teljesülnének a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában foglalt követelmények abban az esetben, ha a nemvasfémek előállítására szolgáló létesítmény primer réz előállításához kéntartalmú rézkoncentrátumot használ fel a flash-olvasztókemencében, és az e koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik.

39. Ez az értelmezés a Bíróság által az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének keretében alkalmazott hagyományos értelmezési módszereken alapul, azaz nemcsak a 2011/278 határozat 3. cikke d) pontjának szövegét, hanem a 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat általános rendszerét, valamint az általuk kitűzött célokat is figyelembe veszi.[11] Azt javasolom, hogy most egymás után vizsgáljuk meg mindegyiküket.

1. Szó szerinti és rendszertani értelmezés

40. Először is meg kell jegyezni, hogy bár a „tüzelőanyag” fogalmát nem határozza meg a 2011/278 határozat, a „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész” fogalmát meghatározza a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja.

41. E rendelkezés szerint „tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrészről” akkor beszélhetünk, ha „a létesítményrész termék-referenciaértékével […] nem írható [le] olyan ráfordítás, teljesítmény és a megfelelő kibocsátás, amely termékek előállítása […] céljából elfogyasztott nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel […] történő termeléséhez kapcsolódik”.

42. E fogalommeghatározásból az következik, hogy az „égetés” kifejezés a „tüzelőanyag” 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában használt fogalma jelentésének pontosítása szempontjából releváns lehet. Mindazonáltal a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja úgy határozza meg az „égetést”, hogy az „tüzelőanyagok oxidálása, függetlenül az e folyamat révén előállított hőenergia […] felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység […]”. Emellett a 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518) alapjául szolgáló ügyben a Bíróság pontosította, hogy a 2003/87 irányelv 3. cikkének t) pontja az „égetés” fogalmát nem korlátozza azon oxidációs reakciókra, amelyek maguk is üvegházhatású gázokat hoznak létre.[12]

[11] Lásd ebben az értelemben: 2018. január 18-i INEOS ítélet (C-58/17, EU:C:2018:19, 34. és 35. pont); 2020. december 3-i Ingredion Germany ítélet (C-320/19, EU:C:2020:983, 49. és 50. pont).

[12] 53. pont.

43. Amint azt Saugmandsgaard Øe főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványában kifejtette, a releváns előkészítő anyagok tanúsítják, a 2003/87 irányelv 3. cikke t) pontja bevezetésének célja az volt, hogy az „égetés” fogalmát tág meghatározással ruházzák fel, amely a tüzelőanyagok minden oxidálását magában foglalja a céltól függetlenül. [13]

44. Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a releváns jogi háttérnek a „tüzelőanyag” fogalmára utaló két rendelkezése semmilyen módon nem korlátozza e fogalom terjedelmét az összetételét vagy jellegét, a széntartalmát, az égetés elvégzésének módját, az eljárás során felhasználandó tüzelőanyag százalékos arányát vagy a szóban forgó tüzelőanyagot tartalmazó anyag használatának célját illetően. A 2011/278 határozat 3. cikke h) pontja v. alpontjának rendelkezéseivel ellentétben – amely alpont kifejezetten a széntartalmú adalékanyagok vagy nyersanyagok hőtermelésen kívüli *elsődleges célból* történő felhasználására utal – úgy tűnik, hogy a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontja csak azt írja elő, hogy a ráfordítás, a teljesítmény és a megfelelő kibocsátás a termékek előállítása céljából elfogyasztott nem mérhető hő tüzelőanyag-égetéssel történő termeléséhez *kapcsolódik*.

45. A 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat által kitűzött célkitűzések e sajátos értelmezés megerősítésére szolgálnak.

2. A teleologikus értelmezés

46. Amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, a 2003/87 irányelv célja olyan kibocsátáskereskedelmi rendszer bevezetése, amelynek révén az üvegházhatású gázok légkörbe való kibocsátása olyan szintre csökken, amely megakadályozza az éghajlat veszélyes, emberi eredetű befolyásolását, és amelynek végső célja a környezet védelme. [14] Mindazonáltal nyilvánvaló, hogy ez a rendszer azon a gazdasági logikán alapul, hogy az említett rendszer valamennyi résztvevőjét arra ösztönzik, hogy a számára eredetileg kiosztott kibocsátási egységeknél kisebb mennyiségű üvegházhatású gázokat bocsásson ki, hogy a fennmaradó részt átengedhesse egy másik, olyan résztvevőnek, akinek a kibocsátása meghaladta a számára kiosztott kibocsátási egységeket. [15]

47. Más szóval, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek uniós szintű kereskedelmi rendszere a környezetvédelem gazdasági eszköze a szennyező fizet elv alapján. Ezen eszköz célja az, hogy a szennyezés *általános szintje* csökkenjen. Ebből az következik tehát, hogy a 2011/278 határozatot – lehetőség szerint – úgy kell értelmezni, hogy az az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását mérséklő és csökkentő vállalkozást – büntetés helyett – jutalmazza.

48. Ebben az összefüggésben a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének alapjául szolgáló ösztönző mechanizmus nem lebecsülhető. A rendszer egyik funkciója ugyanis a szén-dioxid-kibocsátás költséghatékony csökkentése érdekében eszközölt beruházások ösztönzése, valamint az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez hozzájáruló alacsony

[13] Saugmandsgaard Øe főtanácsnok ExxonMobil Production Deutschland ügyre vonatkozó indítványa (C-682/17, EU:C:2019:167, 44. pont).

[14] Lásd ebben az értelemben: 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518, 62. pont); 2020. december 3-i Ingredion Germany ítélet (C-320/19, EU:C:2020:983, 38. pont).

[15] Lásd ebben az értelemben: 2017. március 8-i ArcelorMittal Rodange et Schifflange ítélet (C-321/15, EU:C:2017:179, 22. pont); 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518, 63. pont); 2020. december 3-i Ingredion Germany ítélet (C-320/19, EU:C:2020:983, 39. pont).

szén-dioxid-kibocsátású innováció előmozdítása.[16] Az uniós jogalkotó szándéka egyértelműen az ösztönző mechanizmusra irányult, a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében kimondva, hogy a kiosztás „módj[ának ösztönöznie kell] az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat [és] az alternatív termelési folyamatokat". A 2011/278 határozat (1) preambulumbekezdése kifejezetten felhívja a figyelmet a rendszer e jellemzőjére.

49. Mindazonáltal, amint azt már kiemeltem, ez a rendszer azon a gazdasági logikán alapul, hogy valamennyi résztvevőt arra ösztönzik, hogy a számára eredetileg kiosztott kibocsátási egységeknél kisebb mennyiségű üvegházhatású gázokat bocsásson ki, hogy a fennmaradó részt átengedhesse egy másik, olyan résztvevőnek, akinek a kibocsátása meghaladta a számára kiosztott kibocsátási egységeket. Ily módon a második résztvevő nem csökkenti a kibocsátását, de fizetnie kell a kibocsátásáért, és mindenekelőtt az általános célkitűzés teljesül – mivel az első résztvevő csökkenteni fogja a kibocsátását – egy olyan beruházásnak köszönhetően, amelynek a környezetre gyakorolt pozitív hatása a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának teljes megszűnése után is folytatódik.[17] Addig a kibocsátási egységek megtartása nem képezi a szennyezés engedélyezésének egyik formáját,[18] de a fel nem használt kibocsátási egységek értékesítéséből származó nyereség megszerzése valójában a kibocsátáskereskedelmi rendszer által létrehozott ösztönző rendszer része.[19]

50. E körülmények között úgy tűnik számomra, hogy a 2003/87 irányelv és a 2011/278 határozat által követett célok azon értelmezés elutasításához vezetnek, amely kizárja a „tüzelőanyagnak" a 2011/278 határozat 3. cikkének d) pontjában foglalt fogalmából az alapügyben szereplőhöz hasonló koncentrátumot *pusztán* amiatt, hogy az égetése csak részleges, vagy mivel használata elsősorban nem hőtermelésre irányul, míg egyrészt nem vitatott, hogy a szóban forgó eljárás azt eredményezi, hogy az égési jelenség nem mérhető hőt termel, és másrészt, és ez a fontosabb, ezen eljárás olyan innováció, amely biztosítja az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését, vagy legalábbis úgy tűnik, hogy az csökkentheti a CO_2-kibocsátást.[20]

51. Ezen értelmezéssel szemben a Bizottság és a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy fennáll az átfedés és a kibocsátások kétszeres beszámításának veszélye, holott ezt az átfedést a 2011/278 határozat több rendelkezése is tiltja.[21] A 2021. május 19-i tárgyaláson a Németországi Szövetségi Köztársaság képviselője arra helyezte a hangsúlyt, hogy a 2011/278 határozat nem tartalmaz olyan kritériumokat, amelyek lehetővé teszik a kettősséget eredményező esetekben egyrészt a tüzelőanyag, másrészt pedig az alapanyag közötti különbségtételt.

[16] Lásd ebben az értelemben: 2018. április 12-i PPC Power ítélet (C-302/17, EU:C:2018:245, 27. pont); 2018. június 21-i Lengyelország kontra Parlament és Tanács ítélet (C-5/16, EU:C:2018:483, 61. pont).

[17] A kibocsátási egységek ingyenes kiosztása 2027-re történő teljes eltörlésének elvét a 2003/87 irányelv 10a. cikke (11) bekezdésének jelen ügyben alkalmazandó változata rögzíti. Ezt az elvet azonban megkérdőjelezték a 2003/87 irányelv 10a. és 10b. cikkét érintő módosítások, amelyeket a 2018/410 irányelv 1. cikke (14) bekezdésének k) pontja és (15) bekezdése vezetett be.

[18] Lásd ebben az értelemben (közvetett módon): 2013. október 17-i Billerud Karlsborg és Billerud Skärblacka ítélet (C-203/12, EU:C:2013:664, 32. pont).

[19] Lásd ebben az értelemben: 2018. április 12-i PPC Power ítélet (C-302/17, EU:C:2018:245, 27. pont).

[20] Az Aurubis és az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében a kérdést előterjesztő bíróság által kifejtett szóban forgó eljárás általam történő értelmezése szerint, és így azt ez utóbbinak kell megvizsgálnia.

[21] Lásd e tekintetben: 2011/278 határozat 6. cikkének (2) bekezdése, 7. cikkének (7) bekezdése és 8. cikkének (5) bekezdése; 2016. szeptember 8-i Borealis és társai ítélet (C-180/15, EU:C:2016:647, 69. és 70. pont).

52. Részemről nem értek egyet ezzel az aggodalommal. Nemrégiben ugyanis az ExxonMobil ügyre vonatkozó 2021. június 3-i indítványomban (C-126/20) kifejtettem, hogy miért gondolom úgy, hogy ellentétes lenne a 2003/87 irányelv 10a. cikkének és a 2011/278 határozatnak a rendszerével az, ha nem állítanak fel hierarchiát a különböző referenciaértékek között, ahogyan azokat a 2011/278 határozat (12) preambulumbekezdése kifejezetten leírja. [22]

53. E tekintetben ezért egyszerűen felidézném, hogy bár a Bíróság már többször megállapította, hogy a különböző referenciaértékkel rendelkező létesítményrészek meghatározásai kölcsönösen kizárják egymást, [23] azt is megállapította, hogy „annak érdekében, hogy legalább az érintett termelési folyamatok egyes részei esetében maximalizálható legyen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak a csökkentése és az energiatakarékossága", a 2011/278 határozat „*három tartalék-referenciaértéket*" állított „*hierarchikus sorrendbe*". [24] Megállapította tehát, hogy „csakis akkor kell a kibocsátási egységeket három másik, *hierarchikus sorrendbe állított* ún. tartalék-referenciaérték alapján kiosztani, […] ha nem lehetett termék-referenciaértéket levezetni, de keletkeznek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosító üvegházhatású gázok". [25] Ennek a hierarchiának a megléte a kettős beszámítás veszélye ellen szól.

3. Az első kérdéssel kapcsolatos következtetés

54. Következésképpen a 2011/278 határozat 3. cikke d) pontjának szó szerinti, rendszertani és teleologikus értelmezése alapján arra a következtetésre jutok, hogy e rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy teljesülnek a kibocsátási egységek tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész alapján történő ingyenes kiosztásának feltételei, ha a 2003/87/EK irányelv I. melléklete szerinti, nemvasfémek előállítására szolgáló létesítményben egy primer réz előállítására szolgáló flash-olvasztókemencében kéntartalmú rézkoncentrátumot használnak fel, és a koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik, miáltal a rézkoncentrátumot nyersanyaghordozóként és hőtermelés céljára szolgáló éghető anyagként is használják.

B. A második kérdés

55. Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a harmadik kereskedési időszakra vonatkozó ingyenes kibocsátási egységek kiosztására vonatkozó azon igények, amelyeket a bíróság csak e kereskedési időszak végét követően állapított meg, teljesíthetők-e a negyedik kereskedési időszakra vonatkozó ingyenes kibocsátási egységekkel.

56. Ez a kérdés teljesen megegyezik az ExxonMobil ügyben előterjesztett ötödik kérdéssel (C-126/20).

[22] Lásd: az ExxonMobil ügyre vonatkozó 2021. június 3-i indítványom (C-126/20, EU: 2021:457, 79–87. pont).

[23] Lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 8-i Borealis és társai ítélet (C-180/15, EU:C:2016:647, 62. pont); 2018. január 18-i INEOS ítélet (C-58/17, EU:C:2018:19, 29. pont); 2019. június 20-i ExxonMobil Production Deutschland ítélet (C-682/17, EU:C:2019:518, 104. pont); 2020. december 3-i Ingredion Germany ítélet (C-320/19, EU:C:2020:983, 68. pont).

[24] 2016. szeptember 8-i Borealis és társai ítélet (C-180/15, EU:C:2016:647, 67. pont). Kiemelés tőlem.

[25] 2018. január 18-i INEOS ítélet (C-58/17, EU:C:2018:19, 30. pont). Kiemelés tőlem.

57. Az ezen ügyre vonatkozó indítványomban szereplő elemzést követve arra a következtetésre jutottam, hogy erre a kérdésre igenlő választ kell adni. Mivel a Bíróság még nem hozta meg ítéletét, fenntartom ezt az értelmezést, és korábbi indítványomra hivatkozom további magyarázat céljából. [26]

VI. Végkövetkeztetés

58. Ennek megfelelően a fenti megfontolásokra tekintettel azt javasolom a Bíróságnak, hogy a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) által előterjesztett kérdésekre a következőképpen válaszoljon:

1) A kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottság rendelet 3. cikkének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy teljesülnek a kibocsátási egységek tüzelőanyag-referenciaértékkel rendelkező létesítményrész alapján történő ingyenes kiosztásának feltételei, ha a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. melléklete szerinti, nemvasfémek előállítására szolgáló létesítményben egy primer réz előállítására szolgáló flash-olvasztókemencében kéntartalmú rézkoncentrátumot használnak fel, és a koncentrátumban található rézérc olvasztásához szükséges nem mérhető hőt lényegében a koncentrátumban található kén oxidációjával termelik, miáltal a rézkoncentrátumot nyersanyaghordozóként és hőtermelés céljára szolgáló éghető anyagként is használják.

2) A harmadik kereskedési időszakra vonatkozó kibocsátási egységek ingyenes többletkiosztására vonatkozó igények teljesíthetők a harmadik kereskedési időszak végét követően a negyedik kereskedési időszak egységeivel, ha a kiosztásra vonatkozó ilyen igény fennállását a bíróság csak a harmadik kereskedési időszak lejártát követően állapítja meg. A harmadik kereskedési időszak lejártát követően nem szűnnek meg a harmadik kereskedési időszakra vonatkozó igények.

[26] Lásd: az ExxonMobil ügyre vonatkozó 2021. június 3-i indítványom (C-126/20, EU: 2021: 452, 89–98. pont).